

POSTANOWIENIE

Dnia 26 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Żywicka

w sprawie z odwołania J.F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Gdańsku

o prawo do emerytury pomostowej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 26 sierpnia 2025 r.,

skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z dnia 25 marca 2024 r., sygn. akt III AUa 560/23,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) odstępuje od obciążania skarżącego kosztami
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 25 marca 2024 r. w pkt I. oddalił apelację wniesioną przez J.F. od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 15 marca 2023 r., oddalającego odwołanie J.F. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 16 marca 2022 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Gdańsku odmówił ubezpieczonemu J. F. prawa do emerytury pomostowej przyznawanej w myśl art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych albowiem po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywał on prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze oraz nie udowodnił rozwiązania stosunku pracy; w pkt II. zasądził od J.F. na rzecz Zakładu

Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Gdańsku kwotę 240 złotych z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

J.F. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 25 marca 2024 r., zaskarżając powyższy wyrok w całości i zarzucając rażące naruszenie prawa materialnego, polegające na błędnej wykładni oraz niewłaściwym zastosowaniu przez sąd przepisu prawa materialnego bez jego wszechstronnego rozważenia, to jest:

1. przepisu art. 4 pkt 6 w związku z art. 3 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (dalej: ustawa o emeryturach pomostowych) w związku z wykazem prac w szczególnych warunkach zawartym w załączniku nr 1 do ustawy, poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, wyrażające się w twierdzeniu, że wnioskodawca nie spełnia określonych w art. 4 ustawy warunków do nabycia świadczenia, mimo że z okoliczności sprawy wynika, że po 31 grudnia 2008 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy,

2. przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 3 ust. 4 ustawy o emeryturach pomostowych i tym samym błędne przyjęcie przez Sąd, że do nabycia prawa do emerytury pomostowej ustawodawca wymaga po 31 grudnia 2008 r. wykonywania pracy wymienionej w pkt 29 Załącznika nr 1 do ustawy o emeryturach pomostowych w sposób stały, w sytuacji gdy wymóg ten nie wynika ani z literalnego brzmienia przepisu art. 3 ust. 4 ustawy o emeryturach pomostowych ani z wykładni celowościowej,

3. przepisu art. 4 w zw. z art. 35 i 38 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych poprzez stwierdzenie, że ubezpieczony nie spełnia warunków do przyznania prawa do emerytury pomostowej z uwagi na to, że płatnik składek nie dopełnił obowiązku złożenia druków ZUS ZSWA za rok 2009,

4. naruszenie przepisów postępowania, to jest art. 382 k.p.c. oraz art. 316 §1 k.p.c. przez wydanie wyroku z pominięciem zgromadzonego materiału

dowodowego, prowadzące do uznania braku spełnienia przez wnioskodawcę warunków nabycia prawa do emerytury pomostowej.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, ponieważ skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, zwłaszcza w świetle uchwały Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2022 r. (III UZP 2/22), oraz występuje konieczność rozważenia istotnych zagadnień prawnych, to jest:

1. Czy dla spełnienia przesłanki nabycia prawa do emerytury pomostowej z art. 4 pkt 6 ustawy konieczne jest wykonywanie po 31 grudnia 2008 r. pracy w szczególnych warunkach w sposób stały, to jest codziennie przez cały okres zatrudnienia, czy wystarczy jeden dzień roboczy lub kilka dni roboczych w pełnym wymiarze czasu pracy (co najmniej 8 godzin), biorąc pod uwagę fakt, że już przed 1 stycznia 2009 r. ubezpieczony legitymował się co najmniej 15 letnim okresem zatrudnienia w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach bądź w szczególnym charakterze i tym samym był narażony na czynniki szkodliwe dla zdrowia i szybszą utratą możliwości zarobkowania stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

2. Czy zasadnym jest przyjęcie przez organ rentowy, że nie zgłoszenie pracownika po dniu 31 grudnia 2008 r. do Funduszu Emerytur Pomostowych skutkuje odmową przyznania prawa do emerytury pomostowej.

Organ rentowy w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi kasacyjnej w przypadku przyjęcia jej do rozpoznania, o zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie kasacyjne według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada

również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Wypada również przypomnieć, że w przypadku powoływania się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, w uzasadnieniu wniosku (sporządzonym odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) winno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zgodnie ze stanowiskiem jednolicie wyrażanym w judykaturze, oznacza to w praktyce, że zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNAPiUS 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w

danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, czy też z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Wypada także przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone tą skargą orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437) i jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963 nr 11, poz. 286). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638).

Zdaniem Sądu Najwyższego, oceniany w niniejszym postępowaniu wniosek skarżącego nie spełnia wyżej określonych kryteriów przede wszystkim z tej przyczyny, że w sprawie nie występuje zagadnienie związane z wykładnią art. 4 pkt 6 ustawy o emeryturach pomostowych, skoro - jak przyznaje sam skarżący - w uchwale Sądu Najwyższego z 18 maja 2022 r. (III UZP 2/22, OSNP 2023, nr 1, poz. 6) przesądzono - usuwając tym samym rozbieżności występujące we wcześniejszym orzecznictwie - że nabycie prawa do emerytury pomostowej nie jest uzależnione od wykonywania, po dniu 31 grudnia 2008 r., pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przez okres przynajmniej jednego miesiąca. Istotne jest też, że taki kierunek wykładni art. 4 pkt 6 ustawy o emeryturach pomostowych podziela Sąd drugiej instancji, uznając, iż do uzyskania prawa emerytury pomostowej wystarczy świadczenie pracy również w krótszym okresie, jednakże konieczne jest jednak zawarcie umowy o pracę.

Skarżący zdaje się, nie uwzględnia, że podstawą rozstrzygnięcia zawartego w tym wyroku nie była odmienna wykładnia art. 4 pkt 6 ustawy o emeryturach pomostowych, lecz przyjęcie, że zarówno prace wykonywane przez skarżącego przed dniem 1 stycznia 2009 r., jak i poczynając od tego dnia, nie spełniały kryteriów określonych w art. 3 ust. 1 i 4 ustawy o emeryturach pomostowych. Należy zauważyć, że zgodnie z art. 3 ust. 1 powołanej ustawy prace w szczególnych warunkach to prace związane z czynnikami ryzyka, które z wiekiem mogą z dużym prawdopodobieństwem spowodować trwałe uszkodzenie zdrowia, wykonywane w szczególnych warunkach środowiska pracy, determinowanych siłami natury lub procesami technologicznymi, które mimo zastosowania środków profilaktyki technicznej, organizacyjnej i medycznej stawiają przed pracownikami wymagania przekraczające poziom ich możliwości, ograniczony w wyniku procesu starzenia się jeszcze przed osiągnięciem wieku emerytalnego, w stopniu utrudniającym ich pracę na dotychczasowym stanowisku. Z kolei w myśl art. 3 ust. 4 ustawy za pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach uważa się pracowników wykonujących po dniu wejścia w życie ustawy, w pełnym wymiarze czasu pracy, prace, o których mowa w ust. 1. Ten przepis zawiera więc dodatkowe kryterium, którego spełnienie pozwala na uznanie danego rodzaju prac za prace w szczególnych warunkach. Jest to wymóg związany z czasem narażenia

pracownika na wpływ czynników ryzyka wymienionych w art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych. W art. 3 ust. 4 ustawy nie chodzi więc o wymiar czasu pracy określony w umowie o pracę, lecz o wymiar czasu pracy faktycznie wykonywanej w narażeniu na czynniki ryzyka, które powodują, że dane prace są pracami wykonywanymi w szczególnych warunkach. Dlatego też dla uznania, że praca jest wykonywana w szczególnych warunkach, nie wystarcza określenie w umowie o pracę, że pracownik został zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na konkretnym stanowisku, z zajmowaniem którego związana jest jedynie potencjalna konieczność wykonywania prac wymienionych w wykazie prac w szczególnych warunkach, stanowiącym załącznik nr 1 do ustawy o emeryturach pomostowych, ale niezbędne jest, aby prace takie rzeczywiście wykonywał w pełnym wymiarze czasu pracy, to jest codziennie i przez całą przewidzianą dla niego dniówkę roboczą. Za takim rozumieniem użytego w art. 3 ust. 4 ustawy o emeryturach pomostowych pojęcia "w pełnym wymiarze czasu pracy" przemawia w szczególności to, że ustawodawca związał go z - również użytym w tym przepisie - sformułowaniem "pracowników wykonujących", co jednoznacznie wskazuje, że ten pełny wymiar czasu pracy nie wynika z samego tylko zatrudnienia na określonym stanowisku w pełnym wymiarze czasu pracy, lecz jest związany z rzeczywistym "wykonywaniem" prac, o których mowa w ust. 1, w takim właśnie wymiarze czasu pracy.

Rozstrzygając ten problem natomiast po dniu 31 grudnia 2008 r., Sąd Najwyższy we wspomnianej już uchwale składu siedmiu sędziów z 18 maja 2022 r. podniósł, że nabycie prawa do emerytury pomostowej nie jest uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przez okres przynajmniej jednego miesiąca (art. 4 pkt 6 ustawy o emeryturach pomostowych). Uzasadniając z kolei ten pogląd prawny, Sąd Najwyższy stwierdził między innymi, że na przesłanki nabycia prawa do emerytury pomostowej należy patrzeć w sposób całościowy i umieszczać je w pewnym kontekście związanym z sytuacją życiową pracownika. Skupienie się jedynie na okresie wykonywania pracy przez ubezpieczonego po dniu 31 grudnia 2008 r. i wyprowadzanie wniosków dotyczących warunków spełnienia przesłanek nabycia prawa do emerytury pomostowej, określonych w art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych, powoduje

zatracenie pewnego kontekstu, do którego uchwycenia konieczne jest szersze spojrzenie na cel wprowadzenia analizowanych przepisów. Nie można bowiem tracić z pola widzenia faktu, że samo wykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze po dniu 31 grudnia 2008 r. przez okres krótszy niż miesiąc nie spowoduje nabycia prawa do emerytury pomostowej. Niezbędne jest również spełnienie pozostałych przesłanek, w tym 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze. Nie można skupiać się jedynie na tym, że praca szczególna po dniu 31 grudnia 2008 r. przez okres krótszy niż miesiąc nie obciąża wystarczająco organizmu pracownika, aby przyznać mu emeryturę pomostową, ponieważ jest zbyt krótkotrwała. Trzeba mieć na względzie, że jest to tylko końcowy okres pracy pracownika, dopełniający niejako jego wcześniejszą, wieloletnią pracę w warunkach szczególnie obciążających. Nawet to, że pewne prace nie są już uznawane za prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze (z różnych powodów, bowiem może to wynikać ze zmian w technologii, warunkach pracy dostępnych środkach bezpieczeństwa) nie powoduje, że możemy pominąć tę pracę wykonywaną w latach poprzednich, gdy była ona uznawana za pracę szczególną i skupić się jedynie na krótkotrwałym okresie pracy po dniu 31 grudnia 2008 r. Mogą się zdarzyć sytuacje, gdy ktoś próbuje wyłudzić pewne świadczenia, jednak nie uzasadnia to wprowadzania dodatkowych, nieprzewidzianych przez ustawodawcę przesłanek nabycia prawa do emerytury, a ewentualnie wymaga dokładnego zbadania w realiach konkretnej sprawy, czy praca w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze, podjęta krótkotrwale po dniu 31 grudnia 2008 r., nie była pozorna (wyrok Sądu Najwyższego z 17 stycznia 2024 r., III USKP 33/23, Legalis nr 3041829).

Wracając do rozważań dotyczących pracy przed dniem 31 grudnia 2008 r., uprawnione jest zatem odwołanie się w omawianym zakresie do utrwalonej wykładni podobnych pojęć użytych w § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w myśl której praca w szczególnych warunkach, to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki

wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do powyższego rozporządzenia (wyroki Sądu Najwyższego: z 19 maja 2011 r., III UK 174/10, Legalis nr 442104; 8 czerwca 2011 r., I UK 393/10, Legalis nr 443631; 14 lutego 2024 r., III USKP 48/22, Legalis nr 3053986).

Pogląd ten należy uzupełnić o stwierdzenie, że skoro sporadyczne, uboczne i krótkotrwałe - w stosunku do czynności podstawowych kwalifikowanych jako praca w szczególnych warunkach - wykonywanie czynności w warunkach nienarażających na działanie czynników szkodliwych dla zdrowia, nie upoważnia do wyłączenia ich wykonywania z okresów szczególnego zatrudnienia dla celów emerytalnych (wyroki Sądu Najwyższego: z 22 kwietnia 2009 r., LEX nr 1001310; 12 kwietnia 2012 r., II UK 233/11, OSNP 2013, nr 7-8, poz. 86; 22 lipca 2013 r., III UK 106/12, Legalis nr 787672; 28 kwietnia 2021 r., III USKP 50/21, Legalis nr 2629689), to - a contrario - sporadyczne i krótkotrwałe wykonywanie czynności w narażeniu na czynniki ryzyka, o których mowa w art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych, nie stanowi wykonywania pracy w szczególnych warunkach w pełnym wymiarze czasu pracy w rozumieniu art. 3 ust. 4 tej ustawy (postanowienie Sądu Najwyższego z 2 czerwca 2020 r., III UK 285/19, LEX nr 3214945).

Z ustaleń faktycznych dokonanych w sprawie przez Sąd Apelacyjny, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), wynika natomiast, że nie można uznać, aby ubezpieczony wykazał, że w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę wskazaną pod poz. 29 wykazu nr 1 do u.e.p. Zarówno pomieszczenia, w których znajdowały się zbiorniki, jak i same zbiorniki miały różne kształty i rozmiary, a niektóre z nich były na bardzo duże (50 m długie, takie w których mieścił się kilka osób, praktycznie we wszystkich była możliwość zajęcia pozycji stojącej - przynajmniej na środku zbiornika). Częściowo prace malarskie ubezpieczony wykonywał także w pomieszczeniach ciasnych, z ograniczoną wentylacją, czasami z trudnym dostępem, jednak nie sposób przyjąć, aby były to warunki w jakich pracował w pełnym wymiarze czasu pracy, skoro pracownicy przemieszczali się między różnymi zbiornikami w zależności od aktualnych potrzeb.

Odwołujący nie spełnił zatem wszystkich warunków nabycia prawa do emerytury pomostowej określonych w art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych,

ponieważ nie pracował w warunkach o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 3 ustawy o emeryturach pomostowych po 31 grudnia 2008 r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (postanowienie Sądu Najwyższego z 10 sierpnia 2022 r., III USK 517/21, LEX nr 3482555). W świetle powyższego należy zauważyć, że nie było podstaw do przyznania odwołującemu prawa do emerytury pomostowej, ponieważ nie spełnił przesłanki z art. 4 pkt 6 ustawy o emeryturach pomostowych, tj. nie wykonywał tego rodzaju pracy po 31 grudnia 2008 r.

Skarżący nie wykazał występowania w sprawie deklarowanych we wniosku przesłanek przysądu. Dlatego, opierając się na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji postanowienia.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach orzeczono stosownie do art. 102 k.p.c.

M.G.

[r.g.]